

omssnak, for justitsministeren har bekræftet min påstand om, at en sådan sag overhovedet ikke giver Tvind nogen ret, men højest vil give en reprimande til Folketinget.

Det er besynderligt, at de lovgivere, der ellers altid har foragt tilovers for jurister, i dag gemmer sig bag en retsvidenskabelig teori fremført af regeringens jurister, men indrammet af advarsler, der står med flammeskrift, advarsler, som Folketinget sidder overhørig. De lovgivere, der altid taler så højt om retssikkerhed, tier og hævder, at ansvaret er regeringens. Det havde været mere ærligt, at man selv havde turdet vedkende sig lovgiveransvaret frem for at forsøge at gemme sig bag regeringen og den retsvidenskabelige teori, der nu lige er politisk bekvem i dag.

Det er en skammens dag for vort retssamfund. I dag er Folketinget domstol, og Folketinget påtager sig med åbne øjne at dømme skyldig i en sag, hvor regeringen ikke selv tør dømme, fordi beviserne er usikre.

Men opnår man så med dette lovforslag det, man så brændende ønsker sig? Jeg tvivler. Særloven er jo et eklatant bevis på, at regeringen slet ikke selv tror på, at de generelle stramninger er tilstrækkelige, for så havde en særlov jo ikke været nødvendig.

Jeg tror, at fremtiden bliver meget ubehagelig for ministeren og ministeriet. Denne lov udskyder jo bare ministerens problemer. Problemerne vil komme tilbage som en boomerang, så snart den første Tvindskole under ny identitet, men på samme adresse indgiver en ny ansøgning. Så skal ministeriet til at handle i en grad, man har forsømt tidligere.

Det er skændigt at vedtage en særlov i fredstid. Det er en særlov, som tilsyneladende – men kun tilsyneladende – har et økonomisk sigte. I virkeligheden afslører denne tilsyneladende økonomiske lov, at dagens politikere ikke tør tage den åndelige kamp ved ordet, samtalen og diskussionen over for de ideologier, man ikke bryder sig om.

Dertil kommer, at særloven bryder med fornemme frihedstraditioner og rammer de forkerte i en sådan grad, at man med vor gamle skjald må udbrøde: De gode græd, og de onde lo.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg lyttede med interesse til hr. Tom Behnkes indlæg og blev en lille smule overrasket over konklusionen, en konklusion, der endte med, at

Fremskridtspartiet alligevel ville stemme ja. Det var lidt overraskende, for hele argumentationen fra Fremskridtspartiets side gik jo på, at retssikkerheden var trådt under fode, at lovens formål – sådan som den var udformet – netop var at træde retssikkerheden under fode. Og derfor havde jeg regnet med, at Fremskridtspartiet – på samme måde som vi – endte med at konkludere, at man selvfølgelig var nødt til at stemme imod; men sådan var konklusionen ikke. Man kan så spørge hr. Tom Behnke: Hvad er så begrundelsen for, at man i sidste ende stemmer ja?

Det, som i denne forbindelse er meget problematisk, er, at ét er, at man har et mål, som man jo kan mene er rigtigt – vi mener også en gang imellem, at vi har nogle mål, der er rigtige – men det helt afgørende er, at midlerne afstemmes i forhold til nogle demokratiske spilleregler, i forhold til nogle retsprincipper. Det, der karakteriserer et demokratisk samfund som vores i forhold til totalitære samfund, er netop, at man aldrig må sige, at målet helliger midlet.

Og det er derfor, jeg synes, det er en skam, at Fremskridtspartiet ender, som de gør med denne afstemning, for det, der ellers har været karakteristisk for Fremskridtspartiet, har været, at uanset hvad men mente om Tvindskolerne – på samme måde, som uanset hvad vi mener om dem – så har man sagt, at der gælder nogle retsprincipper, som er centrale, og som man ikke ville fravige – selv i forhold til et eventuelt mål, man har.

Det synes jeg er skuffende, og jeg er ked af, at vi ikke kunne følges til vejs ende. Vi har argumenteret nogenlunde ens omkring retsprincipper. Vi har ikke argumenteret på samme måde omkring friskoleprincipperne måske. Det er en skam, det ikke kunne fortsætte.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Modsat hr. Aage Frandsen vil jeg blot glæde mig over, at flertallet for det her lovforslag ser ud til at vokse. Man kunne jo gisne om, hvorvidt flertallet, hvis vi fortsatte behandlingen i nogle uger endnu og ikke gik ind i en mødefri periode, ville blive endnu større.

Men jeg er selvfølgelig som en af dem, der lige fra starten har været tilhænger af det lovforslag, undervisningsministeren er kommet med, meget tilfreds med, at vi ved målstregen her i dag ser, at flertallet for lovforslaget vokser.

Og så vil jeg ellers bare benytte lejligheden til fra Dansk Folkepartis side at erklære mig fuld-